

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ЗАХАРНОТО МОМИЧЕ

chitanka.info

Имаше нѣкога въ едно омагьосано царство една чудна градина. Всичко въ тая градина бѣ направено отъ захарь: и цвѣтята, и дърветата, и пеперудитѣ, и птичкитѣ, та най-сетне и малкото златокосо момиче, което седѣше по цѣль день на една захарна пейка въ градината и плетѣше захарна тантела съ захарни игли.

А на другия край на земята, далечъ отъ омагьосаното царство, живѣеше беденъ ковачъ съ жена си и съ малкия си синъ. Синътъ помагаше на баща си въ ковачницата и надуваше духалото въ огнището.

Когато той възмжжа, обърна се къмъ баща си и рече:

— Тате, намислилъ съмъ да отида въ омагьосаното царство и да се оженя за захарното момиче.

Бащата сложи чука си на земята, избърса потъта отъ челото си и каза:

— Добре си намислилъ, синко. Само че захарното момиче не е за тебе. Ти си човѣкъ като всички други, а то е направено отъ захарь. Ако се оженишъ за него, то ще стане като обикновенитѣ хора, и тогава ти ще престанешъ да го харесвашъ. А тамъ, дето нѣма обичъ, нѣма и щастие.

— Не, тате, — отвърна синътъ. — Помни ми думата, че момичето ще си остане до края на живота захарно.

— Дай Боже! — рече бащата, като дигна чука и се залови отново за работа.

И синътъ се стегна за пжтъ. Облѣче се въ нови дрехи, метна на рамото си една торба и се сбогува съ родителитѣ си. Майка му го изпрати чакъ до пжтната врата, цѣлуна го по челото и го закичи съ здравецъ.

Много дни и нощи вървѣ момъкътъ, докато най-сетне стигна въ омагьосаното царство. Като приближи захарната градина, той кривна калпака си надъ ухото и сне китката здравецъ отъ гърдитѣ си.

А захарното момиче дигна яснитѣ си очи отъ захарната тантела, която плетѣше, и хвърли погледъ къмъ оградата да види, кой иде.

— Добъръ день! — промълви момъкътъ, като се изправи предъ вратата. Той стоеше заслѣпенъ отъ хубостъта на девойката и не знаеше, какво друго да й каже.

— Добре дошелъ, пжтнице! — отвърна захарното момиче и изтича веднага, та отвори вратата и покани непознатия гостъ въ

градината.

Въ тоя мигъ по клонитѣ на захарнитѣ дървета запѣха безброй розови птички, и стотици пеперуди накацахъ по раменетѣ на щастливия скитникъ.

Синътъ на ковача пристъпи до момичето и му подаде китката здравецъ.

— Вземи това цвѣте като даръ отъ нашата далечна земя, — рече той, безъ да снема очи отъ прекрасното лице на захарната хубавица. — Азъ дойдохъ да те взема за жена и да те отведа въ нашата малка ковачница, около която цвѣтятъ теменужки и чуруликатъ синигери. Съгласна ли си да дойдешъ съ мене?

Захарното момиче се усмихна и стана още по-хубаво. Усмивката се пукна на устнитѣ му като алена пѣпка, а въ синитѣ му очи грѣйна ангелска доброта. То изгледа непознатия левентъ и каза:

— Съгласна съмъ да ти стана жена, ала преди това ще искамъ отъ тебъ да убиешъ крилатия змей, който пази живата вода, та да видя, дали си юначенъ.

— А кѣде живѣе крилатиятъ змей? — попита момъкътъ и стисна юмруци, готовъ за борба.

— На края на нашето омагьосано царство, — отвърна девойката. — Тамъ, въ планината, се намира една вълшебна пещера, въ която тече сребърниятъ изворъ съ живата вода. Като стигнешъ предъ пещерата, насреща ти ще изскочи единъ змей, ала ако твоята обичъ къмъ мене е по-силна отъ всичко, ти не ще се уплашишъ отъ него и ще го победишъ.

— Тръгвамъ още сега! — извика юнакътъ, и въ погледа му се разискри страшна решителностъ.

И момъкътъ замина по широкия друмъ, а захарното момиче хвърли подире му една бѣла захарна роза и дълго му маха съ ржка, докато той се изгуби въ далечината.

Късно презъ нощта, синътъ на ковача стигна въ планината. Още отдалечъ съзрѣ вълшебната пещера, предъ която горѣше грамаденъ огънь. Той пропѣлзѣ по скалитѣ, и когато бѣше вече близо до огъня, чу изведнажъ грозенъ ревъ, който отекна изъ планинскитѣ усои като страховита гърмотевица. Юнакътъ се изправи и видѣ на две крачки отъ себе си крилатия змей. Изъ раззиналата уста на чудовището изригнаха зелени пламъци, а въ голѣмитѣ му очи лъщѣше вампирска стрѣвъ.

Но момъкът не се уплаши. Той си спомни за захарната хубавица, за усмивката ѝ, за ангелската доброта, що излъчваха синитѣ ѝ зеници, и въ якитѣ му ржце кипна непозната до тоя день мощь. Безь да се бави нито мигъ, той се спусна върху змея, сграбчи го за разтворенитѣ челюсти и ги разчекна съ всичка сила. Чудовището изрева отъ болка и се тръшна полумъртво на земята. Тогава момъкът извади ножътъ си отъ пояса, заби го въ главата на змея и я отръза съ единъ замахъ като на пиле, а после я хвърли въ грамадния огънь и влѣзе въ пещерата.

Сребърниятъ изворъ съ живата вода клокочеше между камънитѣ и грѣеше въ тъмнината като месечина. Синътъ на ковача се наведе надъ него, взе делвата, която бѣ оставена на единъ камъкъ, и я потопа въ извора, та гребна съ нея отъ водата. Следъ това излѣзе навънъ и се спусна надолу по планината.

Бѣше топла слънчева сутринь, когато юнакътъ се върна въ градината на захарното момиче. Той сложи делвата предъ нозетѣ на девойката и рече:

— Азь убихъ крилатия змей и ти донесохъ жива вода.

А захарното момиче стана отъ пейката, и отъ скута му се изсипа като кристална паяжина тънката захарна тантела, която то бѣ плѣло години наредъ.

— Води ме, кждето искашъ, — каза тихо хубавицата. — Отъ днесъ нататъкъ азь съмъ твоя жена.

И като каза това, тя извика птичкитѣ и пеперудитѣ, и имъ даде да пиятъ отъ живата вода. И всички пеперуди и птички накацаха върху делвата и въ единъ мигъ станаха сребърни. Птичкитѣ зачуруликаха като вълшебни музички, а пеперудитѣ литнаха надъ лехитѣ съ захарнитѣ цвѣтя и задрънкаха като звънчета-омайничета.

Захарното момиче взе делвата и пръсна останалата жива вода по дърветата и цвѣтята. И тогава цѣлата градина блесна съ ослѣпителенъ блѣсъкъ подъ лжчитѣ на слънцето, защото и най-малкото клонче, и най-малката тревица се превърнаха въ чисто сребро.

— Ами ти защо не пи отъ живата вода? Мигаръ не искашъ да бждешъ безсмъртна? — попита момъкътъ.

— Азь пихъ отъ живата вода на твоята обичъ и съмъ вече безсмъртна, — отвърна усмихнато захарното момиче. — Хайде сега да вървимъ!

И девойката и юнакътъ се хванаха за ржце, и тръгнаха къмъ далечната земя, въ която се намираще малката ковачница. А сребърнитѣ пеперуди и птички се събраха въ роякъ и се понесоха като сребъренъ облакъ надъ главитѣ имъ. Тѣ ги изпратиха чакъ до края на омагьосаното царство и после се върнаха пакъ въ своята градина.

Когато момъкътъ и захарното момиче стигнаха предъ ковачницата, никой не излѣзе да ги посрещне. Стариятъ ковачъ и жена му бѣха умрѣли, и схлупената кжщица бѣ потънала въ буренякъ. Наоколо цвъртѣха малки синигерчета, а изъ тревата тичаха морави теменужки, подгонени отъ вѣтъра.

— Колко хубаво е тукъ! — извика радостно захарната хубавица, и очитѣ ѝ светнаха отъ щастие.

Тогава момъкътъ разчисти буреняка, като остави само миризливитѣ теменужки, разтвори вратата на ковачницата и въведе вътре младата си жена. И угасналата жаръ въ огнището грѣйна отново, и срѣдъ тишината на малката ковачница звъннаха веселитѣ удари на чука върху наковалнята.

Години минаха, и думитѣ на стария ковачъ се сбжднаха. Захарната девойка стана като всички други хора, хубостъта ѝ се изгуби, свѣтлото ѝ лице потъмнѣ и увѣхна отъ грижитѣ.

Ала момъкътъ продължаваше да ѝ се радва и да размахва тежкия чукъ надъ главата си съ оная сила, съ която нѣкога бѣше убилъ крилатия змей. Защото сърдцето на неговата жена не се промѣни, а си остана все сжщото сърдце отъ захаръ, миросано завинаги съ чудната жива вода на вѣчната обичъ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.